

en Embedsmand siger: Jeg har i Mar brugt 2,000 Kr. til Kontorholdsgodtgjørelse, men kan umuligt komme igennem med det for Fremtiden, og jeg maa derfor have 2-300 Kr. mere om Maret, da tvivler jeg om, at han faar det; naar der her kommer Indberetning om, at han ifølge Bilag fra de sidste 5 Mar har kunnet nøies med at bruge 2,000 Kr., af hvilken Grund skulde man saa give ham Mere, naar han aldrig faar Veilighed til at udtale sig om det Spørgsmaal? Derfor tror jeg, at det er blevet en Praxis i Embedsstanden, at de høre sig ad paa den Maade. Men derfor er det ikke sagt, at de have til Hensigt at bevilge Statskassen for selv at bruge det, der derved indvindes. Et saadant Tilfælde, som jeg har nævnt, er det netop, som foreligger her. Det kan man tydeligt se. (Ordføreren [M. Sørensen]: Nei, man kan ikke!) Jo, det kan man! Endvidere vil jeg sige, at Ministeriet følger jo ikke altid Embedsmændenes Indstillinger, og paa en Maade dementerer de dem undertiden. Jeg kan nævne Exempler. Her forelaa et Forslag om Nietsbetjentes Kontorholdsgodtgjørelse. Der kom forleden Dag en Dyrighedsperson i Besøg hos mig, og tilfældigvis laa det Forslag paa Bordet, og han bad mig da, om han maatte have det, idet han sagde: Maa jeg have det, for det interesserer mig at faae at vide, paa hvad Grundlag disse Summer ere mig bevilgede. Jeg har aldrig anet, hvorledes man kom til de Summer, og derfor vil jeg gjerne læse det. Da han havde læst det, sagde han: Men her har Ministeriet i Virkeligheden gjort mig Uret; jeg har indberettet, at jeg har brugt saa og saa Meget til Befordring, og saa siger Ministeriet til Folkethinget: Det er ikke sandt, det er for meget. Men jeg kan bevise Rigtigheden, og det gaar ikke an, at Ministeriet saa uden videre siger til Folkethinget, at det er urigtigt. Dette er slet fornuftig, og det skal ikke styrke Embedsmændenes Vyst til at opgive noiagtigt, hvad de bruge. Med Hensyn til det, der blev fremdraget af den cerede Ordfører og Ministeren om, hvorpaa denne Mand er faldet, vil jeg kun bemærke, at han er faldet paa to Ting, for det Første paa sin egen Tilstaelse mundtlig og dernæst paa sin egen Tilstaelse skriftlig. Den mundtlige Tilstaelse er kommen paa den Maade, at efter at han var bleven privat angibt og denunceret, kom der en høiere Embedsmand til ham en Morgen, tog ham paa Sengen og spurgte: Er det Tilfældet, at Deres Indberetninger ikke have været rigtige? Ja, det kunde han ikke nægte. Men maa jeg forklare mig? Nei, ingen Forklaring! Han

har ikke faaet Veilighed til at afgive mundtlig Forklaring, og i sin Bestyrtelse over Sagen skriver han privat til en Overordnet, hvorledes det er gaaet til, og der kommer ham saa disse Ord i Pennen, der er anført som det andet Moment imod ham, at „naar man har et Embed med saa meget i Gage plus nogle saa tilfældige Indtægter, har man saa liden Vyst til at miste af disse til Kontorhold, at man stræber at faae dette sat saa høit som muligt“ osv., saaledes som den cerede Ordfører læste det op. Men vel at mærke, det er et privat Brev, hvoraf disse Ord ere uddragne og anvendte imod ham, da han i sin Vaande skriver og tror at kunne vinde Medfølelse. Naturligvis er det en Feil at skrive saaledes, men der er dog ikke noget Forstræffeligt i, at han siger, at han ikke har Vyst til at bruge af sine private Indtægter. For at undgaa dette, er det, han griber til denne Historie og opgiver, at han har brugt Mere i Kontorhold, ikke for at berige sig selv, men for at kunne betale i det næste Mar et større Bederlag til det nødvendige Kontorhold, han skal have. Som sagt, han har gjort denne Tilstaelse, men han har fremlagt en offentlig Redegjørelse, hvoraf man kan se, hvorledes Pengene ere brugte, hvor Meget han har faaet og hvad han har brugt det til, og denne Redegjørelse maa staa til Troende. Det kan ikke gaa an, at man paa en Tilfældighed, paa en mundtlig Tilstaelse i et Dieblit, hvor han er bleven overrasket, og paa en Udtalelse i et privat Brev sælder en Mand og sætter en Plet paa hans Karakter. Det er for løst et Grundlag. Han har feilet, men jeg synes, at i det Dieblit denne Feil indskrænker sig sig til, at han, ikke for at berige sig, men for at kunne give en nødvendig passende Løn til sit Kontorpersonale, opgiver et større Forbrug, end han har havt, og notabene med den Arridretanke, at han har forbrugt Mere, end han har havt i Indtægt, og at han ikke har puttet en eneste Ore i Lommen, er Affædigelsen en tilstrækkelig haard Straf, og at denne ikke bør yderligere stærpes ved at man indskrænker den Pension, som ellers vilde tilkomme ham. Jeg vil yderligere tilføie, at det forekommer mig, at det ikke er heldigt for Thinget her at gaa hen og skjende en saa streng Straf, da den egentlige Foranledning dertil ikke er, at Administrationen og Ministeriet ved sine Forholdsregler har kunnet fremdrage dette Forhold, men det er en privat Angivelse, man skylder den modtagne Dplysning. Det er en privat Hævn, som gjør sig gjældende her, og det synes jeg ikke gaar an at række Haand til. Det forekommer mig, at naar det er konstateret, at